

што! Никой ништо не видѣлъ, никой ништо не знае... Съкашъ че въ земята е потънѣла...

Исакъ.

Чудно нѣшто! Милку да не е въ тази работа?

Тудорка.

Кой го знае? Не вѣрвамъ той да може да се показва въ Търново, но знамъ ли?

Исакъ.

Колко злъ стори, Тудорке, дѣто не можя да го премахнешъ! Азъ оште отъ начало ти казахъ, че той ште бѣде опасенъ за насъ...

Тудорка.

Мѣчихъ се, тате, много се мѣчихъ! Какво не правихъ-я? Плакахъ и му се кълнахъ че го любѣж отъ цѣла душа и сърце, за да по нѣкакъ се измами и бѣде пѣ-довѣренъ на мене, но — ништо не помогна: той сѣ отбѣгва и сѣ ми казваше, че на насъ вѣра не бивало да има човѣкъ.

Исакъ.

Проклѣтиятъ синъ!... но, и азъ добъръ! (клати глава) Старъ човѣкъ, и да се оставѣж азъ да ме залиса едно лудо момиче...

Тудорка.

Това всичкото е ништо. Но друго има, тате, друго!...

Исакъ.

Какво друго?

Тудорка.

Иванку ме плаши, тате, много ме плаши. О! колко сѣмъ била злочеста, тате!...

Исакъ.

Какъ те плаши Иванку! (усмихва се) Може не те либи вече?